

Kapitel 7

Dragens bevægelser kunne godt minde om havet, når en storm raserede over det. Det gik voldsomt op og ned.

Ligeså gjorde min tanker.

De vejede alt der var blevet sagt og oplevet, for at finde en balance mellem dem, lidt ligesom en købmand, der tog lod af og på skålen, når han skulle måle et pund mel af.

Jeg havde næsten slået sandheden fast, men den lille fornemmelse, som lurede i udkanten af min hjerne, fik mig konstant til at tvivle på, om det ikke var en drøm. Dette var for godt til at være sandt. Det kunne være, at dette var en af de vildt lange og skøre drømme man en gang imellem havde, selvom der manglede vildt skøre input i denne.

Solen var ved at stå op mod øst og sendte sine første solstråler ud, for at skræmme natten væk. Himlen lysnedes hurtigt. Klokken var nok mellem tre og fire om natten, så jeg behøvede ikke frygte, at politiet holdt foran huset, når jeg endelig kom hjem.

Under dragen skinnede havet i solens lys. Vi fløj tæt på havet, så tæt at hvis dragen strakte benene, ville den sikkert kunne røre havet. Kiggede jeg ned, kunne jeg se mit spejlbillede på det stille hav. Lige nu ville jeg hellere sejle på dette, end at flyve på dragen som var den en båd på et vildt hav.

Faktisk så begyndte jeg at føle mig sløj, og mærke en forfærdelig følelse i halsen. Som prøvede noget at snige sig op af den.

”Jeg tror jeg skal kaste op,” stønnede jeg sygt.

”Kaste op?”

”Ja. Hold ind til siden.”

”Kan du ikke bare gøre det ud over siden?”

”Jeg har brug for landjord. Jeg vil ikke flyve på en drage som bølger vildere end bølgepap.”

”Fint,” sagde han og rettede sig efter mig, selvom han nok heller ville have det på sin måde. ”Blåvinge, ind på land.”

Dragen drejede skarpt ad mod venstre. Med solen i ryggen så jeg land nærme sig forude og snart mærkede jeg den også, da dragen landede.

Jeg tumlede af dragen, løb over mod nogle planter og slap tæppet, jeg havde holdt om mig, undervejs.

Det var ikke et øjeblik for sent vi var landet, for så snart jeg stod stille på ikke-bevægende jord, kom det jeg havde spist og ikke sendt videre endnu, ud af kroppen. Mavesyren smagte bidsk i min mund og jeg følte jeg atter skulle brække mig, på grund af smagen.

Da mavesækken var tomt, gik jeg tilbage til Drake og samlede undervejs tæppet op. Drake ventede på mig ved dragen og havde igen taget hans hjelm af.

”Skal vi af sted nu?” spurgte han.

”Og så stoppe om ti minutter igen? Er du vanvittig? Jeg skal lige slappe lidt af.”

”Jeg er aldeles ikke vanvittig!” Drake lød rent faktisk meget fornærmet og jeg skammede mig over at have gjort det. Men jeg ville ikke flyve videre og så kaste min mavesæk op på en ny strand.

Jeg gik over og satte mig på en bunke sand.

Sandet var hist og her fyldt med spor af enorme hjul fra enten en traktor eller bus. Mange steder havde den saltede vind og

tidevandet gjort sit til at de forsvandt, men der var stadig bevis på at nogen havde forvildet sig derud.

Ned ved havet var der en smule sand som gik ud i vandet, og selvom det stoppede, så fortsatte en usynlig linje, hvor havet stødte mod hinanden.

Vi var åbenbart gjort holdt ved Grenen lige ved Skagen, gik det op for mig. Jeg havde aldrig været der før og kun set de berømte Skagens billeder (eller kopier af dem) og så fået et postkort med et billede af sandet. Vi var på Danmarks nordligste punkt.

Jeg rejste mig op, da jeg fandt ud af, hvad jeg bare måtte gøre. Noget som alle mennesker der besøgte stedet gjorde.

Jeg foldede tæppet sammen og da jeg løb fordi dragen, smed jeg det op på den og veg tilbage da det lignede at den blev fornærmet over det. Drake gav sig til at kalde på mig.

”Nara! Hvad er det du laver?”

Jeg svarede ikke, men løb langs stranden hen til det smalle stykke sand, som gik ud i havet. Mine fødder sank ned i det bløde sand og bølgerne der rullede over stykket, gjorde mine bukser våde. Jeg smøgede dem op til knæene og vadede ud til der, hvor bølgerne stødte ind i hinanden. Med det ene ben i Kattegat og det andet i Skagerrak, lukkede jeg øjnene og nød vandet der blidt omringede mine bare ben. Det var himmelsk.

”Nara! Kom ind igen!”

”Nej, kom ud til mig!”

Jeg anede ikke hvor al det mod til ham kom fra, men måske var det fordi min *sarung* gjorde noget ved det eller at dette blot var en drøm, og jeg derfor havde intet at frygte.

Han kom tøvende ud til mig, da jeg viftede ham hen.

”Tag støvlerne af og stil dig med den ene fod her og den anden der.”

Drake tog ikke støvlerne af (det ville nok også have været meget svært), men stillede sig lydigt i bølgerne.

”Nu står du i to have.”

Drake så slet ikke imponeret ud og trak hurtigt støvlerne op af vandet. Jeg fulgte efter ham ind på land.

”Er du klar til at tage af sted nu?”

”Ja, det tror jeg ... hey! Hvad var det?”

Jeg pegede ud mod havet, hvor jeg lige havde set noget rundt dukke op og forsvinde igen. Lidt væk fra der hvor jeg pegede, dukkede det op igen og det lignede ... et hoved?

”Ah, en havfrue,” sagde Drake, som var det en ganske normal hverdagsting. Jeg var ved at tabe mund og ører.

”Havfrue?”

”Ja. Hun må være vågnet ligesom mig.”

Jeg anede ikke hvorfor han svarede sådan, men skyndte mig ned til vandet og kiggede ud over havet. Havfruen var igen forsvundet. Hun dukkede op og forsvandt, men kom hele tiden nærmere og så pludselig, skød et hoved op gennem en brusende bølge. Jeg gispede af skræk.

”Goddag,” sagde hun formelt, da hun så mig. Hun lod sig bære af bølgen og kom på så tæt på hun kunne, med størstedelen af kroppen under vandet.

Hun var smuk som en gudinde, med perler flettet ind i hendes lange, blonde hår. Skællene var himmelblå, halefinnerne lysere og så havde hun en lang finde der begyndte ved spidsen af hendes hale og voksede sig større, indtil den stoppede ved nakken. Hun var virkelig en halv fisk. Desværre kendte hun

ikke til tøj, men hendes hår dækkede de steder, der øjeblikkelig ville blive lagt under censur i fjernsynet.

”Æh, hej?” sjovt nok ved hende blev jeg både forlegen, genert og nervøs. ”Hvad kan jeg gøre for dig?”

”Er det ikke dejligt at være fri igen?” spurgte hun, som havde hun ikke hørt mit spørgsmål. Hun kiggede fra os og til dragen.

”Det er skam dejligt,” svarede Drake og satte sig på hug foran hende, så han bedre kunne se hende i de havblå øjne. ”Nyder du en svømmetur?”

”Ja. Der er så meget der er forandret siden sidst! Jeg har set de mest mærkelige skibe! Flere af dem er uhyggelige, men nogle er spændende når det gælder indhold.”

Havfruen begyndte at snakke hovedet af mig, med alt fra vandtemperaturer til fisk, havplanter og de skibe hun havde betragtet på afstand. Der var et på størrelse med et slot. Drake nikkede og jeg kunne ikke lade være med at forundres over, hvordan han kunne holde ud at høre på alt sådan noget. Havfruen lod til at være en værre sladrebank.

Jeg ville give tegn til Drake om at jeg gik hen til dragen, men han var for travlt optaget af at kigge på havfruens ansigt. Nej, faktisk ikke. En gang imellem flakkede hans blik ned til under havfruens ansigt.

Hvor afskyeligt! Jeg kunne mærke en Rødstrømpe komme op i mig. Hvor vovede han at gøre sådan noget? Den charmør! Foregiver at snakke med en kvinde, men i virkeligheden bruger han det til at se på hendes bryster! Hvor stygt! Og jeg som troede han var helt okay. Jeg havde en stor lyst til at fare hen og slå mig, men holdte mig til mine udbrud i tankerne.

Jeg ved ikke hvad der helt skete, men pludselig fløj min hånd mod ham og hev mig efter, og så knaldede min behandskede hånd ham ellers på siden af hovedet.

Havfruen hvinede, jeg gispede og tog min nu villige hånd op til munden, mens Drake lignede en tordensky eller bare én der skulle til at eksplodere.

”Undskyld, undskyld, *undskyld!*” skreg jeg, faldt på knæ og forsøgte at røre ham. Han slog mine hænder væk, rejste sig og gik væk som en mand, hvis ære lige havde fået et hak i. Jeg havde lyst til at løbe efter ham og undskylde igen og igen, men noget i mig, havde faktisk syntes om det. Han fortjente det, men jeg gjorde ikke. Dette var ikke mig. Jeg ville aldrig gøre sådan noget.

”Hvorfor gjorde du det?” spurgte havfruen. ”Han var flink.”

Ikke så flink som du troede, tænkte jeg, men endte med at skære en grimasse. Jeg sad i sandet, med armene i skødet, da et par våde og kolde hænder greb om min ene. Jeg blev næsten hevet ud i havet, da havfruen hev min arm til sig.

”Sikke en sær hånd du har. Ingen svømmehud. Hvordan svømmer du så?”

Først der gik det op for mig, at hun mellem fingrene havde halvgennemsigtig svømmehud. Og hun syntes mine hænder var mærkelige?

”Jeg basker med begge arme og ben.”

”Det må da være besværligt at komme frem,” bemærkede havfruen og fik undrende rynker mellem øjenbrynene.

”Det er sikkert tusind gange lettere med din hale.”

”Kan du lide den?”

”Ja, meget.”

”Tak. Du er så sød.”

Jeg mumlede et tak og strøg en tot uglet hår om bag øret. Havfruen hikstede.

”Magiens herskerinde,” hviskede hun. ”Undskyld, jeg vidste ikke hvem De var.”

”Det gør ikke...”

”Kan jeg gøre noget for Dem?”

Havfruen, der prøvede at være høflig overfor mig, lod end ikke til at bemærke, hun faktisk var uhøflig ved at ignorere det jeg sagde.

”... noget. Du behøver ikke gøre noget.”

”Sikker?”

”Ja, helt sikker. Med mindre du har noget som kan kurere både søsyg og luftsyg.”

”Jeg ved ikke hvad du snakker om, men jeg har noget.”

Havfruen fik møvet sig ud i havet og forsvandt under det. Efter et par minutter dukkede hun op igen, denne gang med en plante i hånden.

”Spis et blad fra denne plante, hver gang du føler dig dårlig. Det vil hjælpe. Husk at have den i saltvand.”

”Øh,” kom det fra mig, da jeg fik smilet. En plante med mindst en million små blade, blev stukket i favnen på mig.

”Tak, skal du have.”

”Det var så lidt. Jeg gjorde blot hvad vi skal gøre ved fremtrædende personer.” sagde havfruen. ”Nyd den.”

Uden andet at sige, forsvandt hun nu endelig helt i havet. Hun havde godt nok været snakkesaglig.

Drake stod vrøvlet og ordnede sadeltaskerne da jeg kom. Solen skinnede i hans brune hår, som han netop var ved at sætte op i en lille hestehale, med et styk stof.

”Undskyld den lussing jeg gav dig,” hviskede jeg og knugede planten ind til mig, så mit nattøj blev vådt. ”Det var ikke meningen. Jeg ville ikke det.”

”Uanset hvad din grund er, så er du min herskerinde og må behandle mig som du vil. Jeg adlyder blot, også selvom det krænker mig og ødelægger min ære. Du behøver ikke undskylde, for det er din ret til at slå mig, når du vil.”

”Men,” peb jeg ynkeligt.

”Ikke noget men. Du er min øverst kommanderende og jeg må rette mig efter det. Intet brok om det. Jeg er ikke den der laver alt dette.

Og kom så op med dig. Vi skal hjem til dig.”

Jeg kom selv op i sadlen og holdte stadig planten i hånden. Drake spændte den sidste strop ved dragen, satte sig bag mig og fik dragen til at lette og flyve sydpå igen. Denne gang holdt han ikke fast om mig, så trods det han sagde, var han sikkert rasende på mig.

Dragen fløj igen op og ned, værre end nogensinde før, så jeg plukkede et blad og spiste det.

Resten af turen var stille og det eneste der forstyrrede mig, var solen der skinnede mig midt i øjnene.

Solen havde været oppe i et stykke tid, da vi landede på Egelundgårds gårdplads.

Jeg sprang af og havde en lyst til at kysse jorden. Jeg vendte mig om for at sige farvel til ham, men han havde sprunget ned som mig og stod ventende på mig.

”Jamen, farvel Drake,” sagde jeg, løftede hånden til farvel, men blev standset af hans ord.

”Hvor skal jeg og Blåvinge bo?”

”Bo?”

”Ja, for at kunne træne dig, skal jeg kunne være i nærheden af dig. Derfor skal jeg også bo ikke så langt fra dig.”

”Vi har, øh,” min mund følte tør, ”vi har en gammel lade du kan bruge.”

”Vis mig den.”

Jeg førte ham lidt ind i skoven, hvor vi havde en gammel lade. Den blev kun brugt til at have halm i, når der var fyldt andre steder. Det meste var blevet hentet og kun et par halmballer stod tilbage. Det lå langt nok væk fra gården til, at man ikke kunne se det og folk kom sjældent forbi.

Jeg åbnede ladedørene helt og lod dragen komme ind.

”Jeg håber dette er godt nok til jer.”

”Det er fint,” sagde Drake da han gik forbi. Han smed sig i en bunke hø, mens dragen allerede havde rullet sig sammen og sov tungt. ”Pas nu på den ikke sætter ild til noget.”

”Det er ikke en ’den’, men Blåvinge. Og hvorfor skulle jeg passe på, når den aldrig har gjort sådan noget før?”

Okay, nu var jeg mit gamle jeg, for jeg skulle til at undskylde over min uvidenhed. Jeg tav dog og det gjorde han også. Da tavsheden havde varet i for lang tid, sagde jeg godnat og vendte hjem mod mit værelse. Jeg kravlede ind af vinduet, lukkede vinduet, ignorerede sværmen af myg og slukkede det brændende lys. Da mit hoved rørte hovedpuden faldt jeg straks i søvn.